

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.300 van 27 juni 2000
in de zaak A. 88.174/VII-19.986.**

In zake : Pierre VERSTAPPEN,
wonende te BRUSSEL,
Masuistraat 208

tegen :

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofd-
stedelijke regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat Ph. COENRAETS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Bolwerksquare 1 A.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Pierre VERSTAPPEN op 30 november 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 30 september 1999 van de Brusselse Hoofdstedelijke regering waarbij zijn beroep tegen de beslissing van 10 juni 1999 van het milieucollege van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de stilzwijgende weigering door het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel van de milieuvergunning voor de exploitatie van een parkeerplaats in open lucht, gelegen aan de Picardstraat 13 te Brussel, wordt verworpen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT ;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 16 februari 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 maart
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
M. DESNERCK, die verschijnt voor de verzoeker en van
advocaat G. GENERET die, loco advocaat Ph. COENRAETS
verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Ontvankelijkheid van de vordering

Overwegende dat de verwerende partij
opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er
vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen
excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en
een uitspraak over die excepties zich slechts zouden
opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden
voor schorsing vervuld zijn;

2. Gegrondheid van de vordering

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende, wat de tweede schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoeker aanvoert :

"Dat verzoeker de mening is toegedaan dat de onmiddellijke toepassing van huidige beslissing voor hem een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen. Daarvoor is de onmiddellijke schorsing van de aangevochten beslissing vereist. Een niet-schorsing heeft tot gevolg dat zijn activiteit volledig zou worden lamgelegd";

2.2.2. Overwegende dat met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het hierboven aangehaalde betoog van de verzoeker geen enkel concreet element bevat dat aantoonde dat deze ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan; dat bovendien blijkt dat de activiteit die door het bestreden weigeringsbesluit zou worden lamgelegd de exploitatie zonder de vereiste vergunning van de betrokken parking is; dat dit nadeel bijgevolg in de eerste plaats voortvloeit uit het onwettig handelen van de verzoeker; dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden weigering ook niets wijzigt aan verzoekers rechtstoestand daar deze thans ook niet gerechtigd is de betrokken activiteiten uit te oefenen; dat de figuur van de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte of

reglement niet is ingesteld om verzoekende partijen toe te laten een onwettige feitelijke toestand te bestendigen in afwachting van een uitspraak ten gronde;

2.3. Overwegende dat de vaststelling dat aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig juni tweeduizend, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.